

Lina Heilbruner
Hotel Atlantique
30 Rue Mazanod
Marsella

Eduard Heilbruner
Camps de les Milles

Marsella, 15 d'agost del 1942

Conrad i Rosa Sontheimer
Muntaner, 250
Barcelona

La meva estimada Rosa! El meu estimat Conrad,

Al bell mig d'aquesta densa atmosfera que m'envolta, intento buscar uns moments de distracció i conversar amb vosaltres. Espero que em comuniquem que us han retornat els diners, perquè per a nosaltres ara ja és innecessari. Encara estic aquí, però qui sap què ens passarà en els propers dies. El que donaria per estar-hi amb vosaltres. El meu únic desig era estar amb els meus fills, però sembla que això no serà possible. Encara que aconseguim un visat espanyol, ara ja no hi ha res a fer. El canceller no entrega cap formulari.

L'espectacle de la gent que surt des d'aquí en aquests vagons de mercaderies és indescriptible. El teu pare amb els seus setanta-sis anys, ha passat la frontera que posen dels setanta-cinc anys per ser deportat, però jo no. Generalment els matrimonis viatgen junts. Hi ha homes de setanta-dos anys que han estat introduïts amb les seves esposes. Jo confio que com el teu pare estava a la infermeria i no pot calçar-se, no ens col·loquen al vagó. Déu vulgui que puguem quedar-nos aquí. Em sap greu haver de contar-te tot això quan encara et trobes recuperant-te. Julius està també molt preocupat. Vaig rebre carta d'ell el 3 de juliol. Té un nou lloc de treball de Radiotelecomunicació, però ja li he dit que no deixi l'anterior fins que estigui segur. Vol fer-nos una assegurança de vida. Ja li he respost que això ara no té cap sentit. És una forma de gastar els diners sense retorn. S'escolten notícies tremendes des de fora. Només penso en poder trobar-me amb vosaltres.

Estimada Rosa i estimat Conrad. Us porto al meu cor. Si veieu que no us escric és perquè ens han traslladat i no podem. Però sobretot, mantingueu el contacte amb Julius. Ell encara intenta aconseguir el visat i qui sap... No cal perdre l'esperança. Aquí tinc coneguts que van veure marxar els seus familiars durant la primavera cap a Polònia i encara no saben res.

Heu pogut descansar? Espero que sí, ja que després us haureu de posar a treballar intensament.

Espero poder continuar parlant amb vosaltres,

Lina.

CARTA 15

1. Lina se n'adona que aquestes poden ser les últimes cartes, la gent està desapareixent, explica què diu a Conrad i Rosa.